

МАКЕДОНО-ОДРИНСКИ КУРИЕРЪ

В. „МАК.-ОДРИНСКИ КУРИЕРЪ“

излиза всекидневно.

Редактира се отъ
РЕДАКЦИОНЕНЪ КОМИТЕТЪ.

Тримесеченъ абонаментъ

За България 3 лева.
За странство 6 „ 22.

Единъ брой — 5 стот.

LE COURRIER

MACÉDO-ANDRINOPOLITAIN

JOURNAL QUOTIDIEN

Sofia — Bulgarie.

ВСИЧКО,

що се отнася до вѣстника се адресира до
ЛАВЕЛЪ ГЕНАДИЕВЪ.

ОБЪЯВЛЕНИЯ

се приематъ само за 4-та страница: и се плаща
на редъ, букви гаржонъЗа първи пътъ 15 стот.
За всеки последующъ 10 „
За повече отъ 5 пати — особни споразумѣния.

† АНГЕЛЪ Д. ВИННИЧКИ

Между многото скъпи жертви, които поробеното отечество даде за свободата си, е и покойния Ангелъ Д. Виннички. Синъ на робската земя, натура буйна, още при започването на революционната дѣйностъ въ Македония той стана най-ревностенъ, но скроменъ нейнъ членъ. Съ своя мекъ и благъ характеръ той бѣ спечелилъ симпатитъ на християнското население въ цѣлия Кочански край. (Виннички е родомъ отъ с. Виница). Жестоката Виничка афера прокуди тоя отличенъ работникъ въ България, дѣто не прѣстана да работи още по-усилено и въ продължение на цѣли шестъ години изпълняваше куриерската служба на вътрѣшната организация. Повечето време той прѣкарваше въ вътрѣшността на Македония, като бродѣше отъ село на село и вършеше своята трудна служба съ една неподражаема точностъ и вѣрностъ. Не веднѣжъ той е бивалъ излаганъ на голѣми опасности, но всекога ги е прѣодолявалъ съ една чудна похватностъ и рѣшителностъ. Съпровождайки организаторскитъ чети, често пати той е участвувалъ въ кървави сблъсквания съ турски потери, най-бѣлѣжителнѣ отъ които сж при село Вѣтрень, „Черната Скала“ и пр.

До колко се ползуваше съ обичта и симпатитъ на християнското население, до толкова той бѣ всегѣхъ ужасенъ страхъ срѣди турцитъ. Между последнитъ неговото име се произнасяше съ ужасъ и трепетъ. Защото не веднажъ бѣ давалъ доказателства на своята ненавистъ къмъ народнитъ потисници.

Прѣзъ м. Октомврий м. г. Ангелъ Виннички придружаваше изъ Кочанско четата на С. Ганчевъ. На 25 и 26 сжщи мѣсецъ четата квартируваше въ с. Драгобраща. Шпионско око издаде нейното мѣстопрѣбиване и силна турска потеря обиколи тие народни организатори. Биха се юнашки, повалиха на земята десетки турски трунове, между които и тоя на единъ началникъ. Но опасността бѣ неминувема. Турцитъ стѣгнаха четата като съ жетѣзенъ обрачъ. Отъ 9-тъ момчета бѣха уцѣлѣли само 4, между които и покойния. Живитъ продължаваха да даватъ отпоръ на 80-тѣ турски войници, но не за дълго. На мръкване сѣдбата на четата бѣ рѣшена: тя трѣбваше или да се спасява, или да попадне жива въ турски рѣцѣ. Три отъ момчетата сполучи войската да убие, а Виннички остана да продължава стрѣлбата. Слѣдъ свършване на патронитъ си, той грабналъ една стропена кама и се самоубилъ.

Насъ ни още избиватъ трѣшки, когато си спомняме описанието на единъ селянинъ отъ с. Драгобраща за юначната смъртъ на Ангелъ Виннички.

„Замѣкнали бѣха вече всекакви гърмежи отъ страна на четирмата въстаници. При все това войската не смѣше да пристѣпнѣ, защото бѣ дала прѣмного жертви. Най-послѣ, съ голѣма прѣдпазливостъ, когато отъ всички страни тя наближи до позицията на Ангелъ Виннички, и молязинитъ, и войници останаха поразени. Тѣ намѣриха четири бездушни трупа. До третѣ отъ тѣхъ имаше по 100-тина гилзи, а до единия — трупа на Ангелъ Виннички — имаше единъ грамаденъ купъ гилзи. Това обясняваше много ясно, че тримата отъ въстаницитъ бѣха умрѣли много по-рано и само единъ — Ангелъ

— бѣ се сражавалъ по редъ съ четиритъ пушки срѣцу цѣла зганъ турци. Ангелъ, за да не даде никакви трофеи въ рѣцѣтъ на неприятеля, прѣди да се самоубие, счупилъ пушкитъ, револверитъ и камитъ на своитъ другари и своитъ, разрѣзалъ имъ дрехитъ, пояситъ и цѣрвулитъ, счупилъ часовникитъ, прѣсналъ паритъ, които носѣли и си забилъ право въ сърдцето една отъ счупенитъ ками. Това накара освирѣвѣлитъ турци да се вкаменятъ отъ страхъ. Молязинитъ заповѣда да дигнатъ труповетъ и третѣ отъ тѣхъ да закопаятъ въ единъ общъ гробъ, а Ангеловия — отъ почитъ къмъ неговото героичество — да закопаятъ отдѣлно . . .

„На другия день натоварихме 13 кола мъртви и ранени турци. И като сравни човѣкъ загубитъ на турцитъ съ тие на четата, като прибави и обстоятелството, че никой отъ въстаницитъ не се даде живъ въ рѣцѣтъ на неприятеля, а самъ Ангелъ Виннички, прѣди да се самоубие, унищожи и всичкото онова, което би могло да послужи като трофей, не може да се не гордѣе и да не черпи поука и куражъ отъ доблестната борба и мъченишката смъртъ на Ангела. Тая борба и тая смъртъ извоюваха и почитта и на самитъ турци, на самата войска. Въ лицето на своя началникъ — молязинина — турскитъ войници отдадоха заслужена честъ на юначния Ангелъ и го погребяха въ отдѣленъ гробъ. За насъ, българитъ, Ангелъ живѣе и ще живѣе за винаги въ нашитъ сърдца, и името му, и дѣлата му ще се прѣдаватъ отъ поколѣние на поколѣние“.

Борисъ Сарафовъ

водителъ на четитъ въ Костурско, какъвто е билъ прѣди 8 години, прѣзъ 1895 г.



Така героически завърши своя животъ отличния работникъ на революционната организация — животъ пълненъ съ бури и страдания, но скъпъ и за дѣлото.

Ангелъ Д. Виннички умрѣ на 42-годишна възраст. Миръ на праха му!



М. Т. Хаджи-Калева

5 КЮСТЕНДИЛЬ

ШПА. 232. 1. 1. 2. 34

Фрунзе Матвеев.
Андрей. Внучка

Христосе. Воскресе
за много годичный

ОБЪЕДИНЕНИЕ



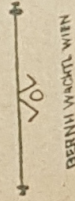
ЦЕНТР. ДЪРЖ.
ИСТОРИ. АРХИВ

КЮСТЕНДИЛЬ



А. Мадарски-Родж

PHOTOGRAPH. ATELIER



BERLIN WICKEL MITTEN

44